

**Ieder van jullie doet
toch mee aan de
wedstrijd voor een
nieuwe abonné?**

Dit is de ingang in de oprijlaan van de Weesinrichting

NETTIE KLEINGELD

BERT EN BEPPIE OP NEERBOSCH

De Aankomst

Op een gure middag in November worden Bert en Beppie naar de Inrichting gebracht. Een mijnheer, die zij vroeger niet kenden, maar die de laatste tijd vaak bij moeder is komen praten, heeft hen vanmorgen weggehaald. Ze hebben een lange treinreis gemaakt en daarna nog een poosje in een tram gezeten. Het laatste gedeelte van de reis hebben ze moeten lopen langs een open weg. De wind was koud en het leek soms wel, of hij dwars door hun dunne jasjes waaide.

De vreemde mijnheer had Beppie een hand gegeven en zo hebben ze het grote huis bereikt.

Een meisje in het grijs laat hen binnen en brengt hen in de ontvangkamer.

Als Beppie ziet, dat het grote meisje lange zwarte kousen draagt, lacht zij haar stilletjes uit.

„Lijkt het je hier wel leuk, Bep?”

O, mijnheer heeft zeker gezien, dat zij lachte!

„Ik dacht ergens aan, mijnheer,” zegt ze maar gauw, „aan iets leuks...”

Gelukkig wendt mijnheer zijn ogen van haar af. Hij staat op om een binnentredende dame te begroeten. Bert en Beppie staan óók op en als zij de juffrouw aankijkt, schaamt Beppie zich opeens voor de rafels aan haar mantel. Verlegen slaat zij haar ogen neer en dan ziet zij de gaten in haar bruine sportkousen. Zou de juffrouw daar niets van zeggen? Ze lijkt zo streng... Die keurige zwarte kousen van het grote meisje stonden eigenlijk niet zo erg gek...

„Zij zal wel in Meisjes-Elim kunnen wonen en de jongen in Nieuw-Plan,” hoort zij opeens zeggen.

Hè, wat zou dat wezen, Meisjes-Elim en Nieuw-Plan? Beppie begrijpt niets van die vreemde woorden en ze kijkt eens naar Bert. Die grijnst tegen haar en haalt zijn schouders op. Haar broer begrijpt er natuurlijk ook niets van...

Ze moeten afscheid nemen van mijnheer en dan brengt de juffrouw hen naar buiten door een andere deur, dan waardoor zij binnen zijn gekomen. De gure wind blaast hen weer in 't gezicht. Onder het voortlopen kijken ze verbaasd rond.

„Hooft dat er allemaal bij, juffrouw?” vraagt Bert.

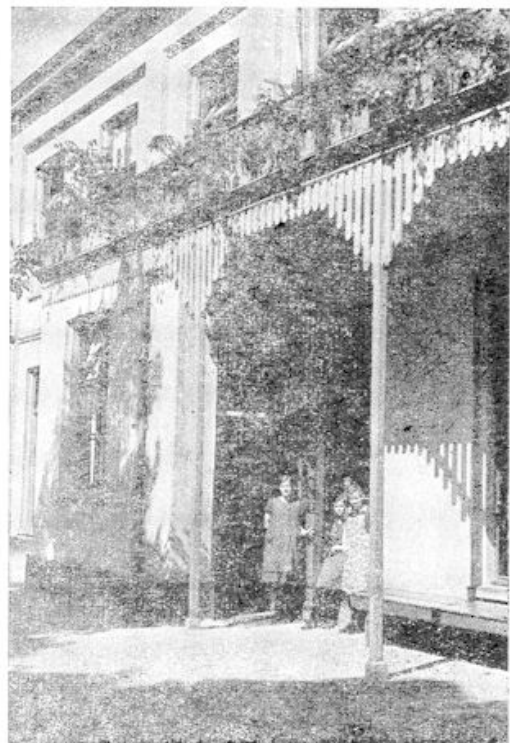
„Je bedoelt zeker, of al die gebouwen bij de Inrichting behoren? Ja, hoor! En er zijn er nog meer, dan jij nu zien kunt.

Over een paar dagen ken je de namen van al die huizen, dat voorspel ik je. En nu zijn we bij Meisjes-Elim, kom maar, Beppie. Wacht jij even, Bert, dan zal ik jou aanstonds naar Nieuw-Plan brengen.”

En daar staat Beppie dan midden in een zaal, waar zóveel te zien is, dat zij de eerste ogenblikken van verbijstering bijna niets ziet. Maar één ding dringt goed tot haar door: het is hier heerlijk warm!

(Wordt vervolgd.)

Meisjes-Elim (paviljoen voor de schoolmeisjes)

Wie heeft op 't
ogenblik de meeste
nieuwe abonné's
aangebracht

?

zie blz. 84

In Meisjes-Elim.

Nog even spelen en dan
gaan we eten.

NETTIE KLEINGELD

BERT EN BEPPIE OP NEERBOSCH

II.)

Beppie weet nu, dat Meisjes-Elim een groot wit huis is. Beneden zijn drie zalen, daar wonen de meisjes overdag. De slaapzaal is boven. De zaal, waar Beppie nu in zit, heet zaal 2.

Een juffrouw heeft haar helemaal gewassen en haar schone kleren aangetrokken, die allemaal gemerkt zijn met E 89. Toen mocht zij bij de andere meisjes gaan zitten.

In zaal 2 zijn de vier tafels gedekt voor de avondboterham. De meisjes zitten op haar plaatsen nog wat te lezen of te handwerken en ze praten zachtjes met elkander. Twee grote meisjes uit zaal 1 leggen op ieder bord een stapeltje boterhammen. Als allen voorzien zijn, pakken zij de grote broodbak op en lopen naar de volgende zaal. Beppie kijkt ze na. Die bak zal wel zwaar zijn, er zit nog zoveel brood in... De juffrouw heeft haar verteld, dat er meer dan tachtig meisjes wonen in dit huis...

„Waarom ben jij hier gekomen?” vraagt opeens het meisje naast haar. De andere meisjes aan dezelfde tafel schuiven dichterbij, zij buigen zich over de tafel heen naar haar toe om te luisteren... Beppie kijkt ze schuw aan. Willen ze haar uithoren? Nou ja, ze mógen 't wel weten!

„M'n vader is verleden jaar gestorven,” vertelt zij dan. „Nu gaat m'n moeder uit werken. Ze is de hele dag weg en Bert en ik waren aldoor alleen in huis, als we niet op school waren, natuurlijk.”

„Is Bert je broertje?”

„Ja, hij is dertien jaar en ik ben bijna twaalf.”

„Dat komt uit, want anders zou je niet bij ons in de bank zitten. We zitten precies van de oudste af aan. Dit is de jongste tafel en dáár zitten de oud-

sten van onze zaal. Telkens als er een nieuwe komt of als er een kleintje uit zaal 3 bij ons komt, schuiven we allemaal een plaats op. Maar waarom moesten jullie nou weg van thuis?”

„O, Moeder kon niet meer voor ons zorgen. Ze was elke avond pas laat thuis en dan moest ze nog eten koken en naaien en zo. Zij kwam nooit klaar. En Bert en ik gingen ook wel eens de straat op en dan moest moeder ons 's avonds nog gaan zoeken. Oei, dan was ze boos hoor!”

Door de zalen klinkt het geluid van handgeklap. De meisjes schuiven uit de banken. Zij bergen haar handwerkjes en boeken in de kastjes, aan weerszijden van de zaal en gaan dan stil bijeen staan.

Nu klinkt het: „Op je plaats, allemaal” en dan begint de maaltijd. Na het eten gaan twee groepen in een lange rij naar boven, de oudste meisjes mogen nog een poosje opblijven.

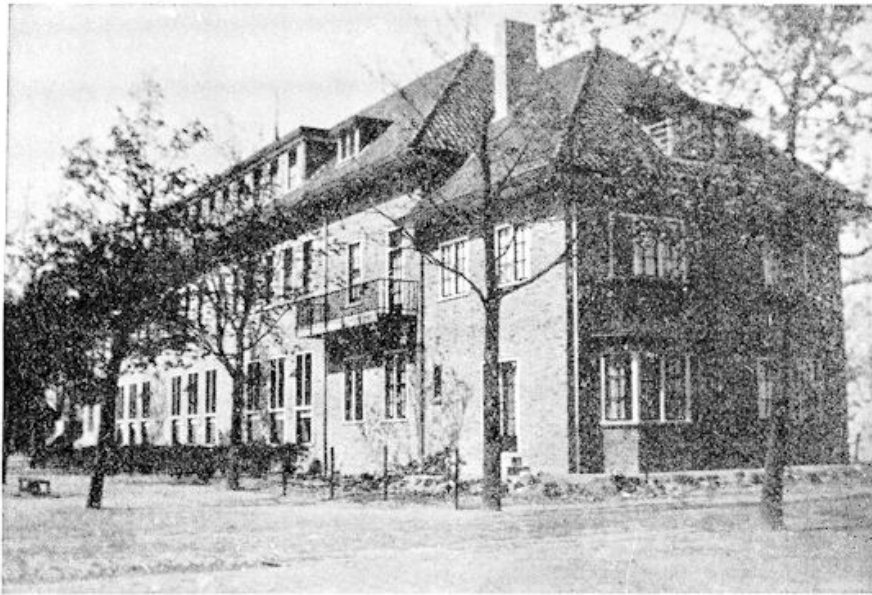
Beppie staat even raar te kijken, als zij op de grote slaapzaal komt. Er wordt haar een bed aangewezen in een van de middelste rijen. Een gedienschtig buurmeisje vouwt de spreij voor haar op en wijst haar, hoe zij haar kleren over de rol van haar bed moet hangen.

Dan mogen ze, geknield voor de bedden, stil bidden. En Beppie bidt voor haar moeder, die nu wel heel erg alleen is...

En als zij in het vreemde bed ligt, tussen twee ritselend schone lakens, denkt zij er aan, hoe Bert het nu wel zou maken in Nieuw Plan.

(Wordt vervolgd.)

Ieder van jullie doet toch mee aan de wedstrijd voor een nieuwe abonné?

Abonné-wedstrijd

Nog steeds
staat bovenaan:
ADA VLEDDER

Hillegom
met 20 abonné's

dan volgt:

JAN BEEN

Noordwijkerhout
met 18 abonné's

Wiens naam zal hier de volgende keer staan?

Schooljongens-gebouw
„Nieuw-Plan“.

NETTIE KLEINGELD

Bert en Beppie op Neerbosch

III.)

Ruzie en vriendschap

Ze weten later zelf niet meer, hoe het begonnen is. De jongen heeft iets van Berts familie gezegd, of Bert heeft iets gezegd van de familie van de jongen... In ieder geval rollen ze nu samen over de grond in de dagzaal en het is nog vóór half acht. Ze beuken er allebei flink op los en het ziet er naar uit, dat ze het nog een hele poos zullen volhouden. De andere jongens van de groep staan om hen heen.

„Geef 'em er van langs, Karel,” roepen ze. „laat je niet op je kop zitten door zo'n nieuwe.”

Dan fluistert opens een jongen: „mijnheer.”

Ja, daar komt mijnheer Donker aan. Hij duwt de kijkende jongens opzij, grijpt de vechtenden in hun kraag en haalt ze van elkaar.

„Jij dáár en jij dáár!”

Als de andere jongens aan tafel gaan, staan de kemphanen nog in de hoek, met het ontbijtbord in de handen.

„Die Karel kan goed vechten,” denkt Bert. „En hij is niet eens groter dan ik.”

„Die nieuwe valt niet mee,” denkt Karel in zijn hoek. „Hij weet tenminste hoe hij stompen moet!”

Als de jongens om half negen naar buiten mogen, lopen Bert en Karel naast elkaar.

„Ik heb een fijne bal,” heeft Karel gezegd. „Ga je mee naar het voetbalveld?”

Er zijn twee voetbalvelden op de inrichting. Op het begroeide veld worden de wedstrijden van de voetbalclub gespeeld. Daar mogen de jongens nu niet komen. Maar op het andere veld — het kale — mogen ze naar hartelust trappen. Ze spelen samen,

totdat er in de verte een fluitje gaat. Onmiddellijk wordt het door drie, vier anderen, dichterbij, overgenomen.

„We moeten naar school,” zegt Karel. Hij neemt z'n bal onder de arm en loopt hard naar mijnheer Donker, die op hem staat te wachten.

„Mag ik m'n bal nog even in m'n kastje leggen, mijnheer?”

„Dat is goed, Karel, maar vlug, hoor, anders kom je te laat. Ga jij maar met mij mee, Bert, dan zal ik je bij je onderwijzer brengen.”

Naast zijn leider loopt Bert, tussen de jongens en meisjes, die naar het schoolplein stromen. Het zijn er heel wat, wel twee à driehonderd.

Als ze langs „Meisjes-Elim” komen, ziet Bert zijn zusje staan. Ze heeft een geblokt jurkje aan en een blauwe schort voor.

„Ha Bep, hoe gaat het?”

„Best!”

Beppie kleppert op haar klompjes naast hem voort.

„Ik ben al in de school geweest,” vertelt zij. „En in 't vervolg mag ik iedere morgen meehelpen om de lokalen aan te vegen. Leuk hè? Heb jij ook een taak opgekregen?”

„Ja, ik moet na het eten de borden en de bekers opstapelen en naar de keuken brengen.”

Dan wordt Beppie geroepen door haar juffrouw. „Ik heb lekker bruine kousen gekregen,” roept ze nog achterom naar Bert.

Hij lacht, want hij is blij, dat zijn zusje het zo goed naar haar zin heeft.

(Wordt vervolgd.)

Abonné-wedstrijd

Nu staan bovenaan:
Ada Vledder,
 Brouwerlaan 4, te Hillegom
 met 20 aangebrachte abonné's en

Jan Been,
 Havendwarsstraat 57 te
 Noordwijkerhout

eveneens met 20 aangebrachte
 abonné's, dan volgt

Daniël Rasmussens,
 Saenredamstraat 124, te Haarlem
 met 14 aangebrachte abonné's

Toonkamer Meubelmakerij

NETTIE KLEINGELD

IV).

Bert en Beppie op Neerbosch

Bert wil meubelmaker worden.

Om 4 uur gaat de school uit. De jongens van de vijfde klas staan met de handen in de broekzakken en stampvoetend te wachten, totdat de meester een wenk zal geven. Gelukkig, daar komt het seintje en weg stuiven ze, op hun klepperende klompen. Ze mogen lekker een half uur buiten spelen, dan hebben ze geen last van de kou.

Mijnheer Jonker loopt hen op te wachten. Hij grijpt Bert bij z'n mouw. Ga jij je handen eens wassen, vriend, want je moet naar het ziekenhuis."

„Waarom, mijnheer? Is er wat met m'n moeder?"

Bert kijkt heel verschrikt.

„Welnee, jô, je moet niet naar het ziekenhuis in de stad, maar naar ons eigen ziekenhuis hier op de inrichting."

„O! Maar ik mankeer niets, mijnheer!"

Dan legt mijnheer Jonker hem geduldig uit, dat de zuster hem moet nakijken. Nu begrijpt Bert het. Hij gaat vlug zijn handen wassen en dan gaat hij samen met Karel op weg naar het Ziekenhuis, want zijn vriend mag hem wegbrengen.

„Ik zal je de werkplaatsen wijzen," zegt Karel. „Kijk, hier is de kleermakerij en daar heb je de bakkerij. Ik wil graag bakker worden, dat lijkt me zo'n fijn vak. Wat wil jij worden?"

Daar heeft Bert nog nooit ernstig over nagedacht. Nu ja, hij zou wel graag vliegenier worden, of kapitein op een grote boot... Maar om nou echt een vak te kiezen...

„Wat kun je hier worden?"

„Er zijn wel tien werkplaatsen. Hier staat de tekenschool en nu

komen we nog langs de timmerwinkel en de schilderwinkel. En dit is de toonkamer van de meubelmakerij. Zullen we hier even kijken."

Ze drukken hun neuzen tegen de ruit en staan een tijdje te kijken. Opeens worden er twee handen voor Bert z'n ogen gehouden.

„Wie ben ik?"

„Beppie."

„Geraden! Moet je ook naar het ziekenhuis?"

„Ja. We mogen wel doorlopen, anders komen we nog te laat."

Het laatste stukje lopen ze hard en als ze op de stoep van het ziekenhuis hun klompen uittrekken zegt Bert:

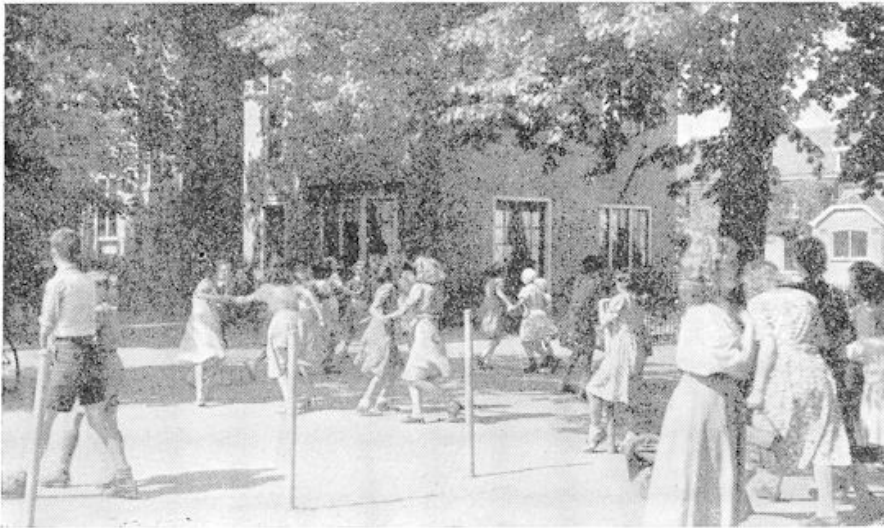
„Ik geloof, dat ik wel meubelmaker zou willen worden. Denk je dat het mag, Karel?"

„Dat moet je maar aan mijnheer vragen. Ga maar op die bank zitten om te wachten en terug vinden jullie de weg wel!" Ajuus!"

(Wordt vervolgd.)

Het Ziekenhuis

Spel en dans en vrolijkheid op het middenplein

NETTIE KLEINGELD

Bert en Beppie op Neerbosch

V.) De eerste Zondag op Neerbosch

O, wat is het nu vol in Beppies zaal! Bijna alle Elimse meisjes zitten er bij elkaar. Het is Zondagmorgen en de beide andere zalen worden even aan kant gemaakt. De meeste meisjes zitten te lezen, want gisteren zijn de nieuwe bibliotheek-boeken uitgedeeld. Sommigen tekenen of kleuren en de kleinsten spelen met een pop.

Beppie heeft een mooi boek om te lezen maar ze kijkt toch telkens even rond, of er soms iets nieuws te zien is. Om half negen mogen de meisjes naar buiten. Ze hebben allemaal een mooie jurk aan en ze lopen op schoenen, omdat het Zondag is. Tot kwart voor tien mogen ze buiten spelen, dan moeten ze allemaal in de rij gaan staan. De oudste meisjes gaan naar de kerk en de kleinsten naar de Zondagsschool. Maar Beppie behoort bij de groep, die naar de kinderkerk gaat.

Daar komt Bert ook, met de schooljongens uit Nieuw Plan. Beppie vindt het fijn, dat ze haar broertje zo vaak ziet. Tijdens het buiten spelen heeft zij nog een poosje met hem kunnen praten. Bert had een briefkaart van Moeder gehad en die hebben ze samen gelezen.

Na afloop van de kinderkerk gaat Beppie met een vriendinnetje mee naar het Moederhuis. Het meisje heeft daar een klein broertje en ze mogen een uurtje met hem spelen.

Ze zijn precies op tijd in Elim terug voor het eten. Gelukkig maar, want te laat aan tafel komen wordt streng gestraft.

Na het eten mogen ze weer buiten spelen en om twee uur gaan ze met hun juffrouw een flinke wandeling maken.

Om half vijf krijgen ze thee met een paar snoepjes en dan mogen ze al weer gaan spelen. Dat is maar tolleren, touwtje springen, krijgertje spelen...! Beppie denkt, dat zij nog nooit op één dag zoveel heeft gespeeld als vandaag. De juffrouw staat aan het touw en de meisjes springen: „wie niet volgt is af” en „alle scheepjes zeilen”.

's Avonds smaken de boterhammen opperbest. Terwijl de juffrouw een mooi verhaal voorleest, leunt Beppie behaaglijk tegen de leuning van haar bank. Wat zal zij straks gauw slapen, want, o! ze is zo moe! Maar 't was een fijne dag, die eerste Zondag op Neerbosch! *(Wordt vervolgd.)*

De school gaat uit.

NETTIE KLEINGELD

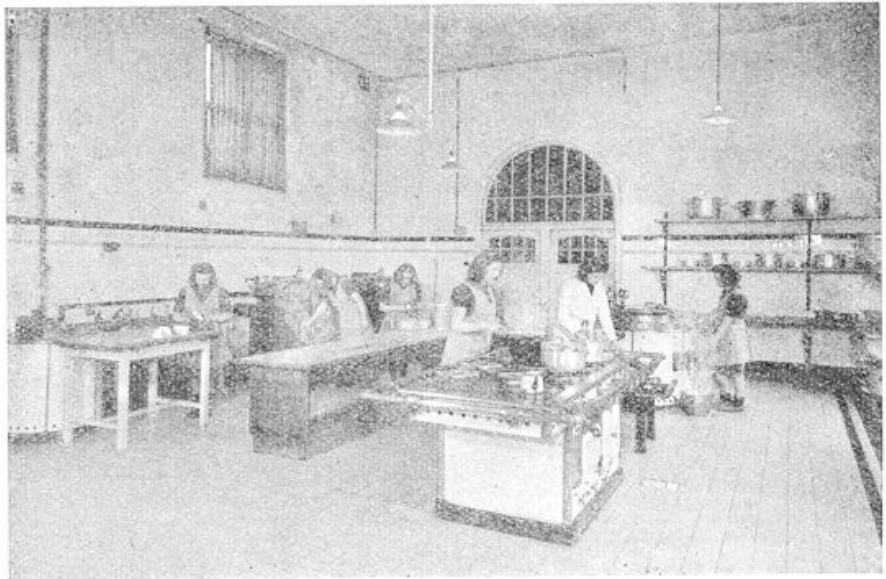
VI. Ingeburgerd
(Slot.)

Bert en Beppie op Neerbosch

Bert en Beppie zijn aardig ingeburgerd op Neerbosch.

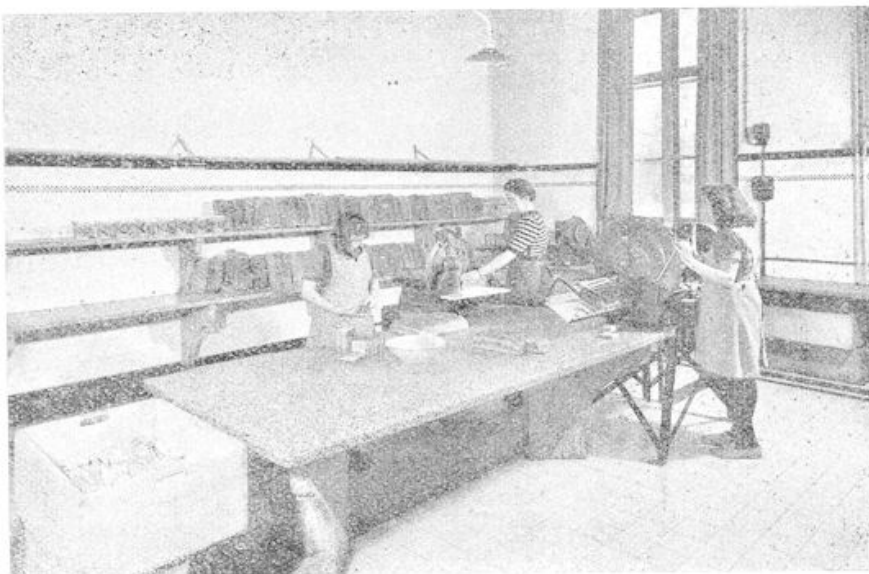
Beppie heeft een leuk vriendinnetje gevonden. Het meisje, dat naast haar zit, is slechts een paar dagen ouder dan zij en ze kunnen wonderlijk goed met elkaar opschieten. Bert en Karel zijn kameraden gebleven na die vechtpartij op de eerste dag. En nu is het Sinterklaasfeest al weer voorbij. Bert en Beppie zijn een beetje teleurgesteld. Voor veel kinderen was er op de avond van het feest een pakje van thuis, maar voor hen was er niets. Zou moeder hen vergeten zijn? Ze hebben in een paar weken geen post gehad. Wat is dat naar! Ze worden er een beetje stil van. En dan op een dag — het is al kort voor de Kerstvacantie — wordt er onder het middagmaal een boodschap gebracht in Meisjes-Elim. Het meisje, dat in de Ontvangkamer werkt, fluistert een paar woorden tegen de juffrouw. Alle kinderen kijken naar haar. De juffrouw kijkt geheimzinnig. Dan zegt zij: „Beppie, er is bezoek voor jou. Je mag vlug je bord leeg eten en hier komen voor pap.”

Dat is een verrassing! Beppie kan van blijdschap

In de keuken van Neerbosch.

In de broodkamer.

haast niet eten. De juffrouw begrijpt dat wel en geeft haar weinig pap. Zo is zij veel eerder klaar dan de andere meisjes. Die moeten haar lepel neerleggen en dan mag Beppie alleen danken. Ze mag haar schort afdoen en de juffrouw maakt nog gauw een drukkertje van haar jurk vast. Even later kleppert ze op haar klompjes langs de zalen. In de bezoekkamer wacht moeder haar en Bert is er ook al. Ze hebben veel te vertellen. En wat heeft moeder een leuke dingen voor hen meegebracht! Voor Beppie een tasje en een vlechtdoos voor Bert een zak vol knikkers. Moeder werkt nu in een winkel en had het met Sinterklaas heel erg druk. Nu begrijpen de kinderen waarom ze niets hoorden en ze zijn blij dat moeder nu zelf gekomen is. Dan vertelt Bert dat hij voor meubelmaker wil gaan leren. „Een goed vakman verdient veel, moeder!”

Moeder lacht eens. „Jullie zijn gegroeid,” zegt zij, „en ook dikker geworden. Ik ben blij dat jullie er zo goed uitzien en ik hoop, dat jullie later flinke mensen zullen worden.”

EINDE